

Augustin Barrios' levnadsöde är fyllt av myter och legender. Olika källor uppger skiftande tidpunkter och tre olika länder för hans frånfalle. Så var han också en färgstark person av indianskt ursprung från Paraguay. Trots sin instrumentala skicklighet hade han svårt att bli berömd i Latinamerika. Det var först när han började framträda i indiansk festdräkt med fjädrar som han blev ett stort namn som "Den store hövdingen Mangore". Han besökte Europa på 1930-talet och kanske var det här han inspirerades till den charmfulla, kanske en då något romantiskt föråldrad, vals i fransk stil.

Jacques Ibert hörde till samma vänkrets som Honegger och Milhaud, men blev inte medlem i tonsättargruppen Les Six. Han var en synnerligen betydelsefull musikperson och var direktör för franska akademiens Villa Medici i Rom, liksom för Parisoperan och Opéra Comique. Som tonsättare var han en elegant ironiker som skapade småfräck, härligt melodisk och klatschig musik, gärna för blåsare. *Entr'acte* komponerades ursprungligen för flöjt och gitarr 1935, och är ett riktigt slagnummer.

Tangon har kommit att bli så mycket mer än en pardans. För många är den helt förknippad med Argentina, eftersom det var därifrån den spreds över världen. Den utvecklades i slummen i Buenos Aires och andades då protest, pessimism och fatalism. Efter första världskriget spreds den över hela världen. **Astor Piazzolla** var en välutbildad elev till Alberto Ginastera och Nadia Boulanger i Paris, och han skrev en musik som kändes naturligt improviserad i en pastellfärgad impressionistisk stil. Han skrev konserttangos av alla de slag. Ett av sina verk kallade han till och med Tangons historia.

Carlos Gardel betraktas som den främste av alla tiders tango-sångare, och under 1920-talet var han tangons stora hopp. Även han får ta åt sig äran av att lyfta tangon från slummen till estraderna i Paris och New York. Hans alltför tidiga död i en flygolycka, och det faktum att man inte vet var han föddes, har ökat på hans mytiska ryktbarhet. Sången *El Día Que Me Quieras* skrevs i samarbete med den brasilianske journalisten och lyrikern Alfredo Le Pera. Det är kanske inte en typisk tango, utan snarare en kärlekssång.

Stig Jacobsson

Nästa konsert blir det något helt annorlunda, nämligen medeltida musik med avstamp i ett bestiarium – en medeltida djurbok.

Läs mer i vårt generalprogram och på vår hemsida:
www.linkopingkammarmusik.se

Föreningen Musik i Linköping

Längtan till Italien

Jakob Högström baryton

och

Duo Dialog

Dan Larsson klarinett

Magnus Grönlund gitarr

Wallenbergsalen

Östergötlands museum

20 september 2015 kl. 16.30

Konserten ges i samverkan med Östergötlands museum och med stöd av Kultur- och fritidsnämnden i Linköping, Statens kulturråd, Sensus studieförbund och Scandic i Linköping.

Program

Napoléon Coste (1806–1883)

Le Montagnard op. 34

Introduction: Allegro, Andantino, Rondeau Montagnard: Allegretto

Franz Schubert (1797–1828)

svit ur Winterreise

Im Frühling

Heidenröslein

Erlkönig

Giacomo Puccini (1858–1924)

Terra e Mare

Storiella d'amore

Paolo Tosti (1846–1916)

Ideale

Agustín Barrios Mangoré (1885–1944)

Vals nr 3 och nr 4

Jacques Ibert (1890–1962)

Entr'acte

Ástor Piazzolla (1921–1992)

Tango nr 2

Carlos Gardel (1890–1935)

Por Una Cabeza

El Día Que Me Quieras

Under romantiken stod inte gitarren speciellt högt i kurs, men **Napoléon Coste** var en av dem som arbetade hårt för att ändra på den attityden. När han i tjugofemårsåldern gav sig av till Paris, sammanträffade han med berömda gitarrister som Sor och Carcassi. Han fick snabbt rykte om sig att vara Frankrikes mest framstående gitarrvirtuos. Man ställde honom jämsides med Fernando Sor, med vilken han ibland spelade duett. Bland de musiker han knöt kontakt med i Paris kan man nämna oboisten Charles Triebert, med vilken Coste spelade kammarmusik, och som fått sig det pastoralala divertimentot *Le Montagnard* tillägnad. Detta var ursprungligen något så ovanligt som en komposition för oboe och gitarr, men den spelas omväxlande också på violin, klarinett eller andra instrument.

Wilhelm Müller gav 1820 ut en diktbok med titeln En vandrande valthornists efterlämnade papper. Det var bara en slump att **Franz Schubert** kom över tidskriften Urania, där några av dikterna återgivits. Han blev så fascinerad att han skrev en omfattande sångcykel om 24 sånger om denne okände vandrare – en flykting, en pessimist, en dödsmärkt och namnlös person? Allt har frusit till is – kan målet vara något annat än döden? Müller dog i slaganfall den första oktober 1827, 33 år gammal – Schubert 19 november 1828, 31 år gammal. Det finns få kompositioner som är lika gripande. Även i *Erlkönig* är det ångest och död som regerar. *Heidenröslein* däremot är mycket älsklig, men hade Goethe fått bestämma hade Schubert inte fått komponera den eftersom han var alldeles för modern!

Få operatonsättare har förmått fånga den stora publiken mer än **Giacomo Puccini**, och det är inte många tonsättare från den tiden som fortfarande har praktiskt taget hela sin operaproduktion aktuell. Mindre känt är det att Puccini under hela sitt liv också komponerade fristående sånger, ett tjugotal. *Terra e Mare* har en text av diktaren och konsthistorikern Enrico Panzacchi. Textförfattaren till *Storiella d'amore* heter Antonio Ghislanzoni, och det mest kända han skrivit är librettot till Verdis Aida.

Sir **Francesco Paolo Tosti** levde många år i London, där han adlades och bl.a. var sånglärare vid hovet. Han skrev hundratals sånger i en elegant och uttrycksfull stil, och till hans närmaste vänner hörde storsångaren Caruso. Sången *Ideale* kom att bli en av Jussi Björlings favoritsånger. Texten skrevs av Carmelo Errico: Jag följde dig som en fredens regnbåge tvärs över himlens stigar ...